

literatura
ESTEVE PLANTADA

Cinquanta anys després de la seva publicació, l'any 1968, Edicions 62 presenta 'Les dones i els dies', de Gabriel Ferrater, en una edició crítica de Jordi Cornudella que conté poemes inèdits, descartats i altres troballes.

El llibre que ens devíem

Les dones i els dies
GABRIEL FERRATER

Edicions 62
Barcelona, 2018
376 pàgines

Hi ha pocs llibres en la literatura catalana que hagin tingut un impacte tan gran, tan perdurable i tan potent com el de *Les dones i els dies*, publicat originalment el 1968. La publicació va suposar la rúbrica poètica de Gabriel Ferrater, un autor que havia estat capaç de meravellar els cenacles culturals de l'època en un temps rècord, i que reunia en un sol volum els poemes de *Da nuces pueris* (1960), *Menja't una cama* (1962) i *Teoria dels cossos* (1966). La seva obra completa, 114 poemes escrits en només cinc anys, el lapse de temps que Ferrater va permetre's per ser poeta, amb versos que encara avui provoquen un sacseig indescriptible al lector que s'hi aproxima, que els descobreix o bé que els torna a rellegir.

Per commemorar-ne l'efemèride —i la vigència incontestable, amb un llegat que marca un abans i un després indiscutible en el decurs de la poesia nostrada—, Edicions 62 presenta una edició crítica amb grans atractius per a ferraterians de pro, però també per a no versats en la matèria: sis inèdits, poemes descartats i dedicatòries versades a Joaquim Molas, Jaime Gil de Biedma o Helena Valentí —parella, musa i destinatària de bona part dels poemes de *Teoria dels cossos*. “Un llibre que tots plegats ens devíem a nosaltres mateixos”, com afirma Jordi Cornudella, curador, editor, poeta i marmessor de l'obra i l'arxiu del reusenc.

Cinc dècades després, llegir de nou *Les dones i els dies* en la nova edició —impecablement editada— ens reafirma en la certesa de ser davant d'un llibre importantíssim en la història de la poesia catalana contemporània, la mostra d'aquella sensació que va deixar des del primer vers: la d'una novetat extraordinària, amb decasíl·labs, girs i enquadraments que encara reverberen i ens interpel·len, sonant vigorosament contemporanis, per molt que sembli mentida que hagin passat els anys que han passat. Una novetat que veiem, en primer lloc, en els temes que va tractar, “volgudament gens poètics” —com assenyala Cornudella— i que “fugen de l'elucubració d'arrel simbolista, sense cap mena de grandiloqüència”. És així: els versos de Ferrater descriuen els fets d'una persona amb una vida corrent en el temps que li ha tocat viure. I que veiem, en segon lloc, en el to —afermat per la cura extrema que l'autor posava en la prosòdia—, que va esberlar les convencions d'una poesia avesada a un llenguatge característicament poètic, amb aportacions que suposaven un xoc: de la tria lèxica —lluny de l'ampul·lositat post-simbolista, de la proclama pretensiosa, de l'abelliment forçat en pro del fet de *sonar bé*— a un ritme molt determinat de fer les frases, començant directament amb rèpliques o bé amb diàlegs o moments propis del dietarisme, però sempre fugint de la fórmula apegalosa o el refinament, com demostra que el primer